

HERREGAARDS- MYSTERIET

En Kærligheds- og Kriminalroman
fra en dansk Herregaard.

3 spændende Akter, 50 Afdelinger.

Optaget af
Nordisk Films Co.

Iscenesat af
Alexander Christian.

De 3 store Hovedroller — Proprietær Bruhn, hans
Datter Astrid og Kandi-
dat Holger Moe — udføres med fremragende Dygtighed af
Carl Lauritzen, Helen Gammeltoft og Arne Weel,

og det skyldes jo disse tre fortrinlige Kunstnere samt den glim-
rende Iscenesættelse, at Filmen naar højt op over Gennemsnits-
Romanerne og efterlader et blivende Indtryk hos Tilskueren.

1450

PERSONERNE:

Proprietær Bruhn	Hr. Carl Lauritzen
Astrid, hans Datter	Frk. Helen Gammeltoft
Fru Eva Lau, Husbestyrerinde hos Bruhns	Fru Henny Lauritzen
Godsejer Moe til „Moestrup“	Hr. Osmund
Holger Moe, cand. jur., hans Søn	Hr. Arne Weel
Dommeren	Hr. Philip Bech
Niels, Staldkarl paa „Strandgaard“	Hr. Franz Skondrup

AFDELINGERNE:

- | | |
|--|---|
| 1. I Proprietær Bruhns Hjem. | 28. „Tillader De, at jeg beder Hr. Moe underrette min Familie.“ |
| 2. Økonomiske Vanskeligheder. | 29. Om Aftenen. |
| 3. Brevet fra Sagfører Gabor. | 30. Eva Lau mindes en Begivenhed for mange Aar siden. |
| 4. Tilbudet fra Brandforsikrings-selskabet. | 31. Proprietær Bruhns Godhed mod hende og Manden. |
| 5. Policens Forhøjelse. | 32. Den store Beslutning. |
| 6. Bruhn accepterer Forhøjelsen. | 33. For Forhørsdommeren. |
| 7. Brevet afsendes. | 34. „Bruhn er uskyldig. Det er mig, der har sat Ild paa“. |
| 8. Den rare Husbestyrerinde, Fru Eva Lau. | 35. Den forbavsedede Bruhn sættes i Frihed. |
| 9. „Jeg rider en Tur ind til Byen med et Brev, som haster.“ | 36. Igen hjemme. |
| 10. Proprietær Bruhns Nabo. | 37. Meddelelsen om Tante Evas Ærinde ind til Byen. |
| 11. Sønnen Holger paa Besøg. | 38. En vigtig Samtale mellem to skumle Fyre. |
| 12. Staldkarlen. | 39. Truslen |
| 13. Branden. | 40. „... Øvrigheden faar at vide, hvem der stak Ild paa ...“ |
| 14. Paa Herregaarden „Moestrup“. | 41. Næste Morgen. |
| 15. Et gæstfrit Hjem. | 42. Anklagen mod Karlen paa Herregaarden. |
| 16. Ungdom og Forelskelse. | 43. Arrestationen. |
| 17. „Prøv, om du kan fange mig“. | 44. Beretningen. |
| 18. Beskyldningen mod Proprietær Bruhn. | 45. „Nu har du igen mishandlet Hesten“. |
| 19. Avisernes Meddelelse om „Den flyvende Kommission“. | 46. Af Vrede over Irettesættelsen. |
| 20. Nogen Tid senere. | 47. „Den flyvende Kommission“ ender sin Virksomhed i Sagen „Strandgaard“. |
| 21. Holger Moe skal stille sig til Disposition for Kommissionen. | 48. Nogen Tid senere. |
| 22. Atter tilbage paa „Strandgaard“. | 49. De to Unge. |
| 23. Assessor Glahn. | 50. „Kan De nu give mig Deres Svar.“ |
| 24. I Forhøret samme Dag. | |
| 25. „De tilstaar, at De satte Forsikringssummen op.“ | |
| 26. Et skrappt Forhør. | |
| 27. Arresteret. | |

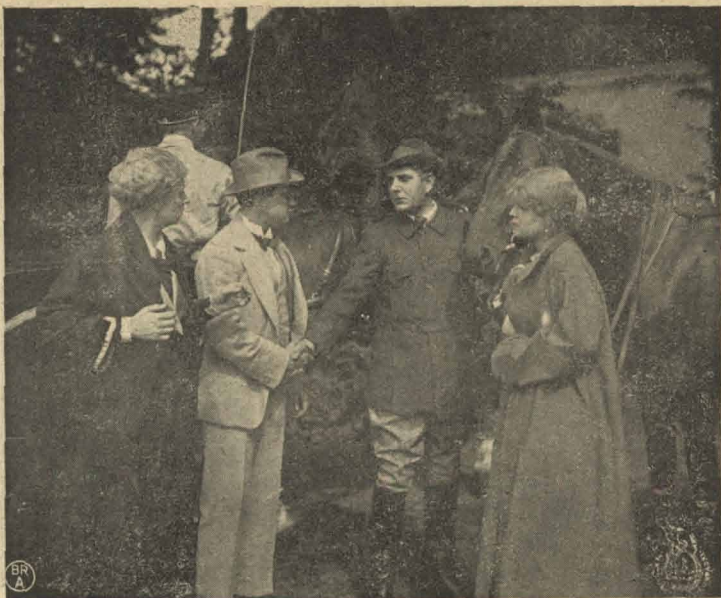
Over et Motiv, der i sig selv er vel egnet til at interessere, er her bygget en Filmsroman, som maa tilfredsstille selv en kritisk Tilskuers, thi her er **Spænding, Mystik og Kærlighed** i Filmen — Bestanddele, som gennem Tiderne har bevist deres Magt til at skabe **en Folkekomedie, der falder i Publikums Smag!**



Herregaards=Mysteriet.

Proprietær Bruhn til „Strandgaarden“ er en Aften redet ind til Byen i et vigtigt Ærinde. Da han vender hjem, finder han sin Gaard i Flamme. Til alt Held har hans Datter Astrid fra sit Soveværelse opdaget Branden saa betids, at det er lykkedes at redde alle levende Væsener, men alle Gaardens Længer brænder ned til Grunden. Proprietærens nærmeste Nabo og mangeaarige Ven, Godsejer Moe, hvis Søn, cand. jur. Holger Moe og Astrid er Barndoms-kammerater, er kommen til Stede ved Branden, og han tilbyder Proprietær Bruhn et foreløbigt Hjem paa „Moestrup“ for sig selv, Datteren og Husbestyrerinden, Fru Eva Lau, der er som en moderlig Veninde for den unge Pige.

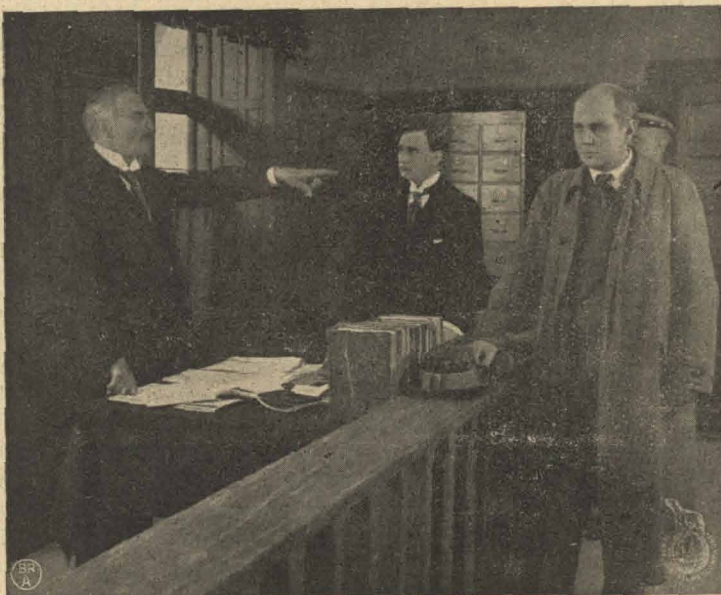
Gæsteopholdet paa Nabogaarden fører selvfølgelig med sig, at de to Unge strejfer om sammen fra Morgen til Aften, og skønt der endnu ikke er vekslet et Ord om Kærlighed mellem dem, føler de begge, at de er bestemt for hinanden. Holger Moe kan fri hvilken som helst Dag, og Astrid er ikke i Tvivl om, hvad hun vil svare — indtil der indtræffer en Begivenhed, der helt omstemmer Astrid. En Dag, da de to store Børn leger Tagfat, har Astrid skjult sig i noget Krat. I Landevejsgrøften lige udenfor ligger to Landarbejdere og passiarer. De taler om de mange Brande, der har fundet Sted paa Egnen og ogsaa om Branden paa „Strandgaard“, og de synes at være enige om, at det er Proprietær Bruhn selv, der har sat Ild paa. — For lille Astrid er fra dette Øjeblik al Glæde spoleret, og Holger gør kun ondt værre,



da han fremkommer med det Frieri, der saa længe har ligget ham paa Læberne, thi den unge Piges Retsindighed tillader hende ikke at binde sig til en Mand, saa længe hun ikke véd, om det er sandt eller ej, hvad hun har hørt om Faderen.



Samme Dag indeholder Avisen Meddelelse om, at Forsikringselskaberne til Justitsministeriet har indsendt Andragende om at faa taget den sidste Tids Ildebrande op til fornyet Undersøgelse, og at Ministeriet har imødekommet Anmodningen og nedsat en flyvende Kommission.





I samme Anledning modtager Holger Moe, der har Ansættelse som Assistent i Justitsministeriet, Meddelelse om, at han er udset til at følge den nedsatte Kommission som Sekretær og Protokolfører, hvorfor han anmodes om straks at afbryde sin Ferie. Holger forlader „Moestrup“, uden at det er lykkedes at aflukke Astrid et Løfte eller blot en Forklaring.

Samtalen mellem de to Landarbejdere har indgivet Astrid den første Spire af Mistanke til Faderen, og denne Mistanke næres yderligere af en Mængde smaa Træk og tilfældige Begivenheder, saaledes at den unge Pige Dag for Dag føler sig mere og mere overbevist om, at Folkesnakken virkelig taler Sandhed. — Kommissionen er kommen til Egnen, og blandt dem, der faar Tilsigelse om at indfinde sig til Forhør, er ogsaa Proprietær Bruhn.

Astrid følger med ængstelige Blikke Faderen, da han drager af Sted til Forhøret inde i Byen, — og det volder hende sandt at sige ingen større Overraskelser, da Holger Moe nogle Timer senere kommer for at meddele, at Forhøret endte med Arrest over Proprietær Bruhn. Den ihærdige Dommer havde ved en energisk Indtrængen i Sagen fundet ud af, at Proprietær Bruhn havde indsendt Begæring om Forhøjelse af sin Brandassurance netop samme Dag, som Ilden opstod, at Bruhn havde forladt sin Gaard paa nøjagtig samme Tidspunkt, som Ilden maa antages at være anstiftet, og — endelig — at Bruhns økonomiske Stilling netop paa samme Tid var meget fortvivlet. Paa selve den Dag, da „Strandgaarden“ var gaaet op i Luer, havde Proprietær Bruhn saaledes faaet Brev fra sin Sagfører, der meddelte, at Kreditorerne var villige til at indgaa paa en mindelig Ordning, vel at mærke dog kun paa den Betingelse, at der i allernærmeste Fremtid præsteredes en



større Udbetaling. — Alle disse Kendsgerninger talte saa afgjort i den Mistænktes Disfavør, at Dommeren havde fundet det rigtigst at holde ham tilbage.

Den sørgelige Meddelelse, Holger Moe bringer, gør maaske allerstærkest Indtryk paa Husbestyrerinden, Fru Eva Lau — eller som Astrid plejer at kalde hende, „Tante Eva“, thi hun erindrer en Begivenhed, der er hændt for 6 Aar siden. Hendes Mand var den Gang Forvalter paa „Strandgaarden“, men nød tillige det betroede Hverv som Kasserer i den lokale Landboforening, i hvilken Proprietær Bruhn var Formand. Uheldige Spekulationer havde fristet ham til at forgribe sig paa de Penge, der var betroet ham, og en skønne Dag konstaterede Rivisorerne en Kasseangel paa 20,000 Kroner og gav ham da Valget mellem straks at indbetale Beløbet eller faa Sagen meldt til Formanden. Han havde selv været for fejt til at betro sig til Proprietæren, hvorfor hans Hustru havde maattet gaa den tunge Gang. Tilfældig havde lille Astrid hørt Samtalen mellem Faderen og den nedbøjede, unge Kone, og hun havde da bedt Faderen hjælpe „Tante Eva“. Bruhn havde ikke kunnet modstaa Barnets Bøn og lovede at hjælpe! . . . Men da Proprietær Bruhn og Fru Eva kom over til Forvalterboligen, fandt den ulykkelige Hustru sin Mand død. Han havde foretrukket selv at gøre sit Regnskab med Livet op. — Fru Eva vil under disse Omstændigheder betale Proprietæren hans Penge tilbage, men Bruhn erklærer bestemt, at for hendes Skyld vil han alligevel dække Underslæbet, saaledes at ingen nogen Sinde skal faa noget at vide om hendes Mands Brøde.

Nu da Fru Eva af Holger Moe erfarer, at hendes Velgører gennem mange Aar er sigtet for Ildspasættelse, staar det hende med det samme



klart, at kun virkelig Nød kan have bevæget Proprietæren til at begaa en saa frygtelig Forbrydelse, og i Bevidstheden om, hvad hun skylder ham, melder hun sig tidligt næste Morgen for Kommissionsdomstolen og tilstaar, at det er hende, der har paasat Branden paa „Strandgaarden“. Dommeren bliver ikke lidt overrasket, men over for hendes bestemte Paastand maa han tage hendes Anmeldelse til Følge og løslade Proprietær Bruhn . . .

Da Holger Moe samme Aften gaar en Tur, bliver han opmærksom paa et Par fordægtige Fyre, der bærer en Sæk med Tyvekoster hen til en afsides liggende Hytte. Han følger efter dem for at belure dem, og han hører da, at de — i Anledning af Byttets Deling — kommer i Klammeri, og under Skænderiet fremkommer den ene med en Bemærkning, som faar Moe til at spidse Øren. Næste Dag lader han begge Tyvene arrestere, og den ene af dem, der er ansat som Karl paa „Strandgaarden“, tilstaar, at det i Virkeligheden er ham, som — i Vrede over at være bleven irettesat af Proprietær Bruhn — satte Ild paa Gaarden.

Al Mistanke er nu fjernet baade fra Fru Eva og fra Proprietær Bruhn, og intet hindrer nu Astrid i at give Holger det „Ja“, hun for længe siden havde givet ham, hvis hun alene havde fulgt sin Kærligheds Stemme.